

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Chudacek Eda.pdb>

PDB Name: Lydie Junková-Chudáček Eda

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Chudáček Eda

V poslední době se Edovi opravdu dařilo. Ledacos se naučil, nedělal začátečnické chyby a nepotil se už strachy jako dřív. Mohl být na sebe pyšný. Škoda, že se neměl komu pochlubit. Kamarády teď vlastně neměl a máma? Ta by pro tohle tutově neměla pochopení. Pokaždé se vyptávala, jestli je v práci všechno v pořádku - a tak ji pokaždé ujišťoval, že může být klidná; špatné je jenom to, že dostává pořád málo peněz.

"Co bys chtěl," domlouvala mu, "vždyť jsi se sotva vyučil! Jen počkej, třeba se staneš vedoucím! Musíš se hlavně snažit..." A šoupla mu ještě nějakou tu stovku z důchodu. "Hlavně se drž, ať si to nepokazíš!" nabádala ho, starostlivá jako vždycky.

Až moc starostlivá: někdy mu s tím šla pořádně na nervy. Netušila, chudinka, že už ho před dvěma měsíci vyhodili, protože chodil pozdě a některý den nepřišel vůbec. Ani se nenamáhal pochopit, že jsou chvíle, kdy Eda prostě pracovat nemůže! Vůbec na nic se neohlíželi, bylo jim fuk, jaké měl mizerné dětství, že od nich táta utekl a že měli s mámou a mladším bratrem kolikrát hlad.. Ti sobci se zajímali jenom sami o sebe a o to, jak se co nejvíc napakovat. Měli všeho, až jim přebývalo, prachů, zábavy, ženských - a přitom sami vůbec nemakali. Váleli si jen šunký v těch svých superfárech... Od malička se měli dobře. Proč neměl taky Eda zazobaného a fotra! Zrovna on musel koupit takového... Stejně ho prý nakonec zabásli.

Svět byl blbý a hlavně nespravedlivý. Co všechno mu zůstal dlužen! Už ve škole mu pořád křivdili... Třeba když u něj tenkrát našli tu kapesní kalkulačku. Nechtěli slyšet, že si ji jenom vypůjčil, aby si to vyzkoušel, že ji chtěl vrátit... Ten kluk, co mu patřila, mohl mít takových deset, každý den jinou. Klidně se na tu

jednu mohl vykašlat. Místo toho to na něj prásknul... A Edovi pak už prostě nevěřili. Byl odjakživa jejich obětí, vždycky ho převálcovali...

Eda se nenápadně rozhlédl, situace byla nadmíru příznivá. U otevřeného pultu se mačkal chumel lidí. "Netlačte se na mě, paní!" řekla nějaká tlustá ženská a drala se i s nákupním vozíkem kupředu, někdo jí odsekl, začali se dohadovat, nejradši by se sežrali. To bylo přesně to, co Eda potřeboval. Přimotal se k chumlu, nákupní košík přes ruku. Nikdo si nevšiml, jak mu postupně mizí po kapsách balíčky sýrů, dokonce stopil i dvě smetany. Ačkoliv nevěděl, co s nimi bude dělat. Vlastně ne! Vezme je přece mámě! Škoda, že uzeniny se v tomhle krámě prodávají jen u pultu. Ale lehce je nahradí pár krabic sardinek a paštik. Vymotal se z houfu a postavil se způsobně do fronty u pokladny, kde zaplatil pytlík čaje. V nejbližším průjezdu přemístil lahůdky do batohu.

To odpoledne zmáknul ještě dvě samoobsluhy a vrátil se domů s bohatými zásobami, ty mu vydrží nejmíň týden.

V pokoji bylo příjemně teplo. Jeho bytná byla hodná vdova, která ho málem považovala za vlastního. Také jí už nejméně čtvrt roku dlužil za činži. Ostatně, jaké dlužil! Byla bohatá, v baráku měla osm nájemníků, samé pracháče, kteří jí určitě platili řídu peněz. A kdoví, jak k nim přišli!

Přinesla mu čaj a makové buchty, věděla, že domácí buchty má k smrti rád. "Dala jsem ti do něj citron, abys měl nějaké vitamíny." řekla přívětivě. Poděkoval, na okamžik měl podivný pocit jako kdysi u mámy, když byl ještě malý. Jenže co z toho! Hodná, jaká je ona hodná! Vlastně by taky měla mít špatný svědomí: sedí si pěkně v pohodlí, a hrabe prachy. Co by jí byl dlužen! Naopak, všichni jsou dlužní jemu, opakoval si svůj oblíbený refrén. Je to prostě špatně rozdělený: na něj se nedostalo a tak si jen po právu bere, co mu vlastně taky patří. Copak ho zaměstnavatel neokrádal, když mu platil tak málo? A to po něm ještě chtěl, aby vytíral špinavou podlahu! Po Edovi, který je schopný dělat něco mnohem náročnějšího!

Večer vyrazil do ulic. Od mámy měl ještě dvě stovky, moc to neroztočí, ale potřebuje se trochu povyrazit. U malého baru chvilku cucal laciný drink. Doma měl už týden parádní francouzák, jenomže ho nebude pít sám, jako nějaký alkoholik...Právě se chystal zaplatit, když se na vedlejší stoličku posadila nápadně hezká blondýnka s ušima pro-špikovanými celou sbírkou zlatých kroužků, víc už by jich tam nedostala. Přihlížel, jak si objednává kolu. "Nemáte chuť na něco lepšího?" zeptal se. Změřila si ho pohledem, jakým se díváme na nicotnou mūru. "Mám doma francouzský koňak," řekl. "A nemyslím nic špatného, moje bytná je přísná!" zasmál se. Očima jí cvakl zájem. Že by byla na pití? O půl hodiny později nevěřil Eda svým očím. Seděla proti němu v pohodlném ušáku, po malých doušcích upíjela koňak z broušené skleničky, vesele vykládala o ničem. Ale to bylo přesně ono! Také se nepouštěl do žádných podrobností. Utrousil jenom mimochodem, že dělá zástupce vedoucího prodejny; ani se nezeptala, kde.

O pár dní později ho pozvala k sobě. Garsoniéra s maličkou kuchyní, nic moc, ale to zařízení! Od sedací soupravy z bílé kůže až po koupelnu s růžemi na dlaždičkách, všechno super. "Já dělám občas manekýnu," podotkla, když zpozorovala jeho údiv. "Je to dřina, nemysli, ale zato - " Mávla štíhlou snědou paží. Tu fantastickou barvu nabrala o měsíc předtím někde v Egyptě, kam pozval pár děvčat jejich manažer. Jinak toho o ní nevěděl moc, ale zato mu bylo jasné, že se do ní šíleně zabouchnul. Nevěděl ovšem, přes všechny projevy její přízně, co cítí ona k němu, Edovi. Jak je možné, že taková kočka... Bylo mu jasné, že se před ní musí pořádně vytáhnout. Při každé návštěvě, zvala ho nejméně dvakrát týdně, přinášela nejvybranější lahůdky. Dalo to trochu námahy se k nim dostat, ale zatím se mu dařilo. Aspoň se stále zdokonaloval. Také on byl super.

Blesk sjel naprosto nečekaně. "Kde na to bereš peníze?" zeptala se ho jednou z ničeho nic.

Nebyl připravený na takovou otázku. Ještě před chvílí se milovali ... "No, řekl jsem ti přece, že - " zakoktal.

"Nepovídej!" řekla najednou hlasem, z kterého záblo. "Ty si myslíš, že jsem pitomá?" Posadila se a sáhla pro župan. "Dnes už bys měl raději jít."

"Ale proč?" Nic nechápal. "Já -"

"Nebaví mě už, jak lžeš! A ke všemu tak amatérsky!"

Natáhl po ní paži. "Já ti vůbec nerozumím, Moniko! Pojd' ke mně," dožadoval se úpěnlivě.

"Chci slyšet pravdu!" Naklonila se k němu. "Ale už žádné výmysly!" Její blízkost, její vůně, jako vždycky se mu zatočila hlava. Ne, nesměl ji ztratit! Už nepřemýšlel. Záleželo mu jenom na ní.

Poslouchala mlčky. "Já myslela, že jsi podvodník," řekla nakonec opovrhlivě. "Ale krámský zloděj?"

"Počkej, nech si to vysvětlit, Moniko!"

"Teď jdi, já si to musím rozmyslet. Nejsem na lumpárny zvyklá."

Nyní určitě lhala ona. Jenomže v tom lhaní uměla chodit...Po týdnu, kdy ji třikrát denně volal a ona ho stejně vytrvale odmítala, mu najednou dovolila, aby k ní zase přišel. Nebo spíš přilezl po kolenou.

"Já jsem o tom přemýšlela," řekla mu. "Možná, že máš vlastně pravdu. Bereš těm bohatým ..."

"Tak vidíš!" zakňučel oddaně.

"Jenomže nedáváš chudým, žádný Jánošík!" Znělo to kousavě, ale nikoli nepřátelsky. "A hlavně jsi žabař!"

"Cože!" Ted' vyletěl, zasáhla ho do nejcitlivějšího místa. "Ty si myslíš, že je to jenom tak?"

"Naopak!" zasmála se. "Myslím si, že mrháš talentem!"

"Jak to?"

"Flašku, ementál, pár sardinek!"

"To mám tedy širší rejstřík! Nevzpomínáš si?" ohradil se dotčeně.

"Musíš změnit branži.Jsou také jiné kšefty -"

"Ale jaké?"

"Kupříkladu bych potřebovala nějakou kosmetiku. A taky něco na sebe!"

"Ale přece jako manekýna -" namítl.

"Praštila jsem s tím. Ten můj manažer - po mně chtěl - Rozumíš?"

"Tak najednou?"

"On mě otravoval už dřív, ale teď mi položil nůž na krk:bud'- anebo. Co jsem měla dělat? Měla jsem mu snad vyhovět?"

"Sakra, to ne!" vyhrkl rozčileně. Jenomže ho až zamrazilo. Tenkrát to byl jen jakýsi závan tušení a láska k ní ho hned sfoukla jako ubohou svíčku. A tak se postupně naučil krást i jiné věci, než ementál. Monika to uměla ocenit, zdálo se, že její náklonnost k němu roste každým úlovkem, který jí aportoval k nohám...

Až mnohem později to pochopil v celé šíři. To když začala požadovat ty šperky. "Přece nemůžu přepadnout klenotnictví!" bránil se. "To bych - nechťel přiznat, že neuměl, proto rychle dodal: "To bych vůbec nechťel! Taky bych musel mít pistoli nebo tak něco. Ne, to je šílený!"

Objala ho, v očích slzy: "A já věřila, že mě miluješ!"

Poprvé si tím na vteřinu nebyl sám jist, jenomže ta vteřina zašla zas okamžitě na úbytě, Monika v tom uměla chodit.

Kdykoli si později vzpomněl na tuhle chvíli, vždycky měl chuť třískat hlavou o zeď. Tenkrát ne. Tenkrát měl k takovému vystřízlivění daleko. A potom se už jenom vezl. Podvědomě cítil, že se řítí do maléru. Ten pocit byl správný, ale pořád ještě dost nevážil.

Sehnala mu komplot, který mu vysvětlil, jak to provedou. A potom se jim opravdu podařilo vyloupit za bílého dne klenotnictví div ne uprostřed Prahy. Tehdy neměl tušení, že to byla smluvená hra mezi majitelem, který byl pořádně pojištěný, a Edovým domnělým spolupachatelem. Hned při druhé loupeži všecko prasklo. Majitel odmítl spolupracovat, nebo už byl předem dohodnutý s policajty, to se Eda nikdy nedověděl.

Přes všechny polehčující okolnosti, ke kterým přihlédl soud, protože vzal v potaz Edovo nešťastné mládí a snad přihlédl i k jeho nešikovné obraně, že je jenom "ubohý kluk, od mládí soustavně pronásledovaný a šikanovaný", ho nakonec šoupli za mříže. Podle státního zástupce, dalšího v té řadě necitelných surovců, kteří si na něj zasedli, měl Eda už za sebou kriminální kariéru a hlavně, jak se vyjádřil ten neřád v závěrečné řeči, měl to, čemu se říká "psychika kriminálního".

"Můžeš být rád, že jsi vyfásnul tak málo," vyjádřil se nakonec jeho obhájce.Ten prevít! Měl si to jít zkusit sám! Eda se na všecko pokoušel zapomenout, když se, díky amnestii, vrátil po roce na svobodu. Ale už to ze sebe nikdy nedostal. Nikdy nesmyl, co zažil, ať se v koupelně drhnul, div si nesesedřel kůži. Byl otupělý, na ničem mu nezáleželo. Zvlášť, když už neměl ani mámu: utrápila se pro něj, řekli mu. Brácha

prohlásil, že už ho nechce do smrti vidět, vždycky byl rodině jen pro ostudu.

Nebrečel, necítil lítost. Jediné, co cítil, byla strašlivá nenávist. Té podřídil všechno. Dokonce nastoupil do zaměstnání jako popelář; potřeboval mít volné ruce. Kdyby ho chytili při něčem nezákonném, šel by zase sedět - a to nemohl potřebovat. Měl tu jakýsi nevyřízený účet. S tím, kdo zavínil, že se dostal mezi tu bandu prasat. Kdo měl na krku i smrt jeho mámy... A především, kdo ho neuvěřitelně podle a surově zradil: jak byl pitomý, když nepoznal, že ona nemá jenom jeho! Že i ten jeho komplic v klenotnictví byl její... A kdoví, kolik jich při něm ještě měla! Edovi se zvedl žaludek. Co mohl v životě dokázat, kdyby ho pořád nezrazovali! Všichni! Po dlouhé době ho začaly pálit oči. Zaťal pěsti.

"Krásná holka," podotkl mladý podporučík. "Jenom ta rýha na krku je ošklivá."

Major Klika se zamračil. Neměl rád cynické řeči. "Bezprostřední příčina smrti je jasná. Zajistěte pořádně stopy."

Otisky prstů se v malé garsoniére nenašly, dokonce ani na láhvi francouzského koňaku, která stála neotevřená na stolku. Všichni podezřelí měli alibi, kromě jednoho. "Viděla jsem navečír před barákem toho mladíka, co za ní taky dřív chodil," vypověděla sousedka. "Jenže teď už u ní dlouho nebyl."

"Vzpomínáte si na toho krámskýho zloděje?" připomněl horlivě podporučík. "Před třemi týdny ho pustili. Začal se sardinkama v samoobsluze a dopracoval se až k vraždě. Prostě kriminálník."

Major se na něj zamračeně podíval. "Nejdřív mu to musíme dokázat."

Nedalo to ani příliš práce. Eda zapíral jen krátce. Úplně se sesypal, když mu vysvětlili, že na místě činu nestačí jenom setřít po sobě otisky prstů. Že stačí třeba jeden jediný vlas... Nerozuměl tomu, co mu o tom vykládali, nerozuměl už ničemu, jenom pochopil, že prohrál úplně všechno...Dal se do křiku, mlátil pěstmi kolem sebe, museli přivolat lékaře.

"On nenávidí celý svět," podotkl důležitě podporučík, když Edu posléze odvedli. "Kde se to v těch mladých bere!"

"Co se tak hloupě ptáš!" vyjel major popuzeně.. "Kde to žiješ? Nevidíš, co se děje? Jak se krade a podvádí ve velkém a vždycky strká odpovědnost na druhé? A v tom klukovi se to všechno převrátilo naruby: do smrti si bude myslet, že on je oběť. Nikdo se nenamáhal mu včas něco vysvětlit. Na to nejsme zařízený." Zavřel spis a odnesl ho do trezoru. "Ten Eda je v jistém slova smyslu opravdu chudák."